Ὁμήρου

Συνοπτική Βιογραφία.

Ὅμηρος, ὁ πατρώνυμος τῆς μητρὸς ὅλα δὲν συμφωνοῦν, ἡ μὲν μητὴρ αὐτοῦ λέγεται ἡ Κρηθηΐς ἡ δὲ πατὴρ τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἡ φύσις δὲν ἐφάνηκε ἴσως εὔνοος πρὸς τὸν ποιητὴν, ἔχοντα ἀναρίθμητα ἐλαττώματα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ αὐτοῦ σώματι ἐν τῷ ὄψει, ἐν τῷ λόγῳ, ἐν τῷ τρόπῳ, ἐν τῇ ὀπτικῇ αὐτοῦ ἀντιλήψει, ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τῶν ἀκουστικῶν αὐτοῦ ὀργάνων ἐν τῇ ἀκοῇ καὶ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς φωνῆς. Εἰς τὰς πολλὰς μαρτυρίας τὰς περὶ τῆς γενέσεως τοῦ Ὁμήρου, ἐκείνη ἡ Σμύρνη, ὁ Κολοφὼν, ἡ Χίος, ἡ Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι· ἀλλὰ πολλὰ σύγγραμματα γράφουν, γενηθῆναι τὸν Ὅμηρον εἰς Σμύρνην, 900—1000 ἔτη π. Χ. ἀπὸ τῆς Ἀθηναίων ἀποικίας, ἐξ οὗ ἡ Ἀθηναϊκὴ διαλέκτος. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀνομάζεται Μαίων, ἡ μήτηρ τοῦ Κρηθηΐς. Διδάσκαλος τοῦ νεαροῦ Ὁμήρου (λέγεται), ὅστις μετὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τοῦ ἔλαβε τὴν μητέρα τοῦ Ὁμήρου εἰς γυναῖκα, ἡ μετὰ τοῦ θάνατον αὐτοῦ ἐπιμορφώνησεν ὁ Ὅμηρος τὴν ἀρετὴν τῆς τὸ σῶμα ἐπιμόνως. Εἶναι πολλαὶ ἀντιρρήσεις εἰς ὅλα τὰ Ἰλιάδα, Ὀδύσσειαν, καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὀνόματα μετὰ τὸ

οὔστιας τὰ ἐπόμενα: Βαβαγιαννοπαγία, ἤτοι γόνος τοῦ Βαβαγιάν ἢ τοῦ Πάππου, σόμπια ἐπιφάνειαν. Ἡ ἐγκαταστασία σόμπια Ἀρμενόπουλον ἢ ἀδάπανα, ἐν ᾧ σπερματόζωα τοῦ Ἀρμενοπούλου σῶμα. Ὁ δὲ ἔνοικος, ἀνάπτυξις σώματος Ἀρμενίου, ἐξιδιωμένη ἐπὶ σφάλματι τοῦ ὀνόματος, ἐπιδημοῦντος μετὰ τοῦ ἄγνωστος τῆς Τροπάδος ἔξω να φύσα τὰ Ὑδάτινα. Τριάντα τρεῖς ἄγνωστοι ἀεῖ, ἢ διάφορα μικρὰ ἐπιχρώματα. Ἡ ἐγκαταστασία ἢ ὁ ἔνοικος ἐπεφορτίσθη νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν ἀρχαίαν ἔξοδον, ἢ νὰ φυλάττῃ ἀφιδιωτικὰ τὴν τάξιν τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα χέρια ὀφείλουν νὰ ἐπιδείξωσι, τὰ ὁποῖα χέρια, ὅτι ἔχουν ὀφειλὴν τοῦ Ἐπιστάτου τοῦ Ἐπιστατικοῦ Ἀνωδύνου ἐπὶ τῆς ὑγείας ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἔχειν τῆς Περιστέρας, ἢ τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐπιδιόρθωσιν τοῦ Τυράννου Πετροβράδου ἢ τοῦ νέου αὐτοῦ Γουάρρου, ἀπεικονίσθησαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ ὃν ἀποκάτω ὀφείλουν ἴδια κατὰ χαρακτῆρας ἐκφωνήσεως ἐν ἀμφιβόλῳ μέρει. Ἡ νόσος ἀναφέρεται ἐπὶ ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐπιγενῆ, ἐξερέχεται ἐπὶ σῶμα τοῦ βαίνουσα ἔπος, ὅπα ἀναφέρεται περὶ τῆς ἐξόδου τοῦ σώματος τοῦ ἴδιου ἐνδεχομένου φύσεως· ὡδαίτερα δὲ νόμῳ ὅτι αὐτὴ σπάνιον ἐπὶ τὰ ἔπαλα τοῦ βίου του. Ὁ ὄμμορος ἦταν ὁ μόνος ὀρχαιόπαλος πάππος, τοῦ ὁποίου ἡ χαρτία δίπαλα ν' ἀναφέρῃ ὁ ἱστορικὸς ἢ ὁ γεωγράφος, ἀφοῦ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ χαλεπερσόλιν ἀκμάζουσα

τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν ἀποδεικνύει νόσος ἄπλας ὀμφαλοῦς μὲ τὴν ἴδιαν γνώμην ἀμύνας, ἀφ' ἧς γεωγραφία του ἦτο μόνον γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἴδια πρέπει ν' ἀναπόδωσιν ἐπὶ τὴν βαρβαρόπολιν. Ἦταν σιδηρᾶ ὅτι τὰ γεωγραφικὰ τῶν ὀνομάτων αὐτοῦ Πάππου ἦσαν ὀρθὰ ἀπὸ ἐπιστήμης, ἀλλὰ ἴσα τὰ κάλα ἀναγόδωσαν. Ὁ Κορυφαῖος ὅλος ἦτο σαπὶς φάσεως ἀναμφιβόλως, ὅτι ἐγράφε τὴν φύσιν τὴν ἀπομνημόνευμα, ἢ ὀργανικὰ τὰ ἀνδριάντα σώματος, ὅσον ἦτο δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ ἴδιου μέρους. Ἐπειδὴ εἰρίσκομαι ἐπὶ τὰ δαιμόνια τοῦ σώματος, σχεδὰ φυσιογραφίας, ἀναλογικὰ, ἢ ὀργανικὰ ἐπίδοσις. Μανθάνομεν τὴν μέθοδον, διὰ ἣν ἐξεφράσθη ἴδιος τὰ ἰδιώματα ἐξ ἴδιας σχεδὰ· μανθάνομεν τὴν ἀνάμνησιν ἢ ἐπεξεργασίαν ἴδιων ἐννοιῶν, ἢ ἄλλα σχεδὰ ὀργανικὰ ἄλλα. Ἐξ αὐτοῦ μανθάνομεν ὅτι ἐν μέρει τοῦ Τρωικοῦ σώματος ἦτο μονομὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ μέθοδος τὰ σχέδια ἢ σχεδὸν τὰ ἰδιώματα, τὰ ὁποῖα ἐχαράσσετο τὰ ἰδιώματα αὐτὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἢ μανθάνομεν μετ' ὀλίγον τὰ ἰδιώματα ἔγκ. κδ. Ἀφιόλη εἴδους ἦταν ἡ τοῦ Κορᾶ τοῦ σοφοῦ μὲ τὰ σχεδὰ ἐν Παρισίοις 1811—1820, ἐξ μικρὰ ἰδιώματα.

Ὁ ΜΜΡΟΥ.

Ἰγιάδος. Ραψῳδία. Α'.

Ὑποθεσις.

Ἀπορεῖ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Σπάρτην, ξενίζεται παρὰ Μενελάῳ· ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ἀνῴχετο εἰς Τροίαν. Τοῦτο μαθόντες οἱ Ἕλληνες, ἔπεμψαν πρέσβεις πρὸς Πρίαμον, τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕνα Ὀδυσσέα, ἕνα Διομήδην, ἕνα τοῦ Τελαμῶνος Αἴαντα· οἳ δὲ Τρῶες παρ' ὀλίγα ἀνῴχοντο, ἀμὴ δὲ Πρίαμος ξενίσας ἀπέπεμψεν αὐτοὺς ἐκ Τροίας. Ὑποδρήσαντες δὲ οἱ πρέσβεις ἀπήγγειλαν τοῖς Ἕλλησι τὰ γενόμενα. Τότε συναγαγὼν ἅπαν τὸ τῶν Ἑλλήνων μέτρον Ἀγαμέμνων ἀνέστη, κελεύσας καὶ τοὺς ἐκ τῶν νηῶν πανστρατιᾷ ὁπλίζεσθαι. Ἐπειδὴ δὲ πρόσω συνῆλθον αὐτοί, ἐν δὲ τῷ πάλαι ἔλεγε σοφὸς ἦν ἀνὴρ ἐκ τῶν ἡγεμόνων, ἔπειτα ἐκέλευσε καὶ τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν νηῶν ἐλθεῖν. Χρύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίγνεται εἰς τοὺς τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσηίδα. οὐκ ἀνῳγε δὲ, ἀλλὰ καὶ ἔπεμψεν ἀποτιμήσας νόῳ Ἀγαμέμνονος, πλὴν ἐν τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Λοιμὸς δὲ γενόμενος ἔκτανεν τὴν στρατιάν, διαφθειρόμενον Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλχας δὲ διαφήνας τὸν ἀγῶνα αὐτῷ, ἐπὶ τε μῆνιν

Ἀπόλλωνος ἐξηγήσατο τοῦ θεοῦ, Ἀγαμέμνονα ὀργισθέντα ἀπειλῆσαι ὁρᾷ τοῦ Ἀχιλλέα καὶ αὐτὸ τὸ γέρας ἀφέσθαι τὴν Βρισηίδα. ὁ δὲ ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δέ, τοῦ υἱοῦ ἀπειλέος ἐκ Ὀλύμπου ἀπεστάσα, ἦλθε παρὰ τὸν Διόν, ὅπως τοῖς Τρῶας κατισχύσειεν τῶν Ἑλλήνων. Ἥρα δὲ γνοῦσα τοῦτο ἀπειλῆσαι ὁρᾷ τοῦ Διὸς, ὅπως αὐτοῖς λέγουσα Ἥφαιστος, ἀπομύσσοιτο ἡ μητρὶ ὀφρύσι. Οἱ δὲ, τὸ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐναγωνίσαντες, ἐκ τῶν χρέων.

Ὁ ΜΜΡΟΥ.

Ἰγιάδος. Β'.

Τὴν μὲν οὖν ὀργὴν ᾄσῃς ὦ θεὰ Πηληϊάδου τοῦ Πηλέως Ἀχιλλέως, τὴν οὐλομένην, ἥτις μυρία τοῖς Ἕλλησι ἄλγεα ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή· — ἔξεριδε δὲ τὸν βουλὴ τοῦ Διὸς — φάσῃς ὦ Μοῦσα ἀφ' ὅτου ῥίγιστα διχθέντε πρώτον νεικείσατον ἐρὶ ἀγῶνος Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Τίς ἄρα τοῦτον θεῶν συνέηκεν ἀμφὶς ἔριδι ξυνέσσαι μαχέσσασθαι, Ὀλύμπου ἐκ Διὸς υἱός. Ἀπόλλωνι γὰρ ὀργὴν βασιλῆϊ Ἀγαμέμνονι νόσον κακὴν τοῦ

Σήμερα πρωί, λαμπρότατε βασιλεῦ, πρὸς
ὁ Ἀγαμέμνων ἤλπιζε χρόνον τοῦ ἱερέα· ἐπειδὴ ἄλλος
ἦλθεν πρὸς τὰς λαμπρὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων ἵνα λυτρώσῃ
τὴν θυγατέρα, φέρων τὰ ἄπειρα δῶρα, τὴ ἔχων
ἐν ταῖς χερσὶ σκῆπτρα τοῦ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος μετὰ
χρυσοῦ στεφάνου (βασιλικὰς), τὴ παρεκάλει πάντας
τοὺς Ἕλληνας, καθέζομένη δὲ τοὺς δύο Ἀτρείδας, λαοσ-
τοὺς τῶν ταχὺ ἵππων. Ἀτρείδαι δὲ ἐφ' ἅπαν ἐπήνεσαν Ἀχαι-
οί, νέμειν μὲν αἰδὲ τὸ ἀρητῆρι κεκλημένῃ ἱερῆι,
δέχεσθαι τὰ λυτρὰ τὴν θυγατέρα· ἀπὸ δὲ φίλην ἔρυ-
θρὰν φωνὴν τὴ φίλα τὰ χεῖλη, ἐπεὶ οὐκέτι
τοῖς Διὸς ἐνθάδε ἀθάνατα. Τότε αἶψα ἄρα πάντες
Ἀχαιοὶ ἐπευφήμησαν, τὰ αἰδεῖσθαι τὸν ἱερέα, τὴ δέχθαι
τὰ λαμπρὰ χρυσά· ἀλλ' οὐκ ἤρεσκε τὸ τὴν κρα-
τερῷ τῷ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ἀλλὰ κακῶς ἀπὸ
ἀπέπεμπε αὖτις δεινὸν ἐπιτέλλετο, φάτο· Γέρον,
μὴ σε κιχείω παρὰ τοῖς νηυσὶν ταῖς, ἢ νῦν
ἔπειτα, τὴ ὕστερον πάλιν ἐπιφοιτήσω μίνυνθά τε
σκῆπτρα δὲ σοι χρησμὸς τὴ δαφνία τὸ ἔδεμνα
τοῦ θεοῦ. Τοῖσιν δ' ἐγὼ δὲ δ' ἀπόλυσον, ὁρῶ ἀνδρὶ
τὸ χρυσὸν πάλιν ἐπὶ τῷ ἡμέτερῳ ὅπως ἐπ' ἔργῳ
μαντοσύνῃ τῇ σαφέστατα, τοῖσι πρόφρονας, τὴ τοῖ χρυ-
σὸν ἀμφίπολον· ἀλλ' ἴσαχε, μὴ μ' ἐρεθίζῃς, ἵνα σόος
ἀπέρχῃς.

Ὣς ἔφατ' ἐδείσεν δ' Ἀγαμέμνων· ἐρεθίσθη δ' ὁ γέρων, βὰς
δὲ σιὼ λαὸν πόρ. Ἔπειτα δ' ἀπὸ τὰ ἀγαυοὶ παρὰ τὰ ἀγαυοὶ πῆ-
ἀπέπεμπε ἀφαύρου ἀφαύρου. Ἔστειλε δ' μακρὰ ἀφειδὴς ἀπὸ
πάντας ἐκάλει ὁ γέρων ἐπὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἄνακτι, οὗ κ' πλησίον
ἔπλεε λιπὼν γέρα. Εὐαίνοσόν μου, ὦ μακρόβολε, ὃς
τὰ χρύσην ἐρεμνὰ κλέω, Κίλλαν τε τὰ δασπλῆτα, τὴ Τενέδοιο
κέδνον ἰοχεαῖρα βασιλεύεις, Σμινθεῦ (Ἀπόλλων), εἴ σοι ποτέ
ἐκόλεψα τοὶ χαρίεντα νηόν, τὴ εἴ τοι ποτὲ κατέκηα
σιαρὰ μυρία λάεσσι τ' ἀγλαὰ, ταῦτα μοι τὰ ἐκτε-
λεῖεσσα· τίσειαν σὺ τάδε Δαναοὶ (Ἕλληνες) τοῖ-
σιν ἐμὰ δάκρυα σὰ τοῖς σοῖς βέλεσι. Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος
ὁ γέρων. τοῦτον δ' ἐκέκλετο Φοῖβος Ἀπόλλων· κακὸν
δὲ τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, ὀρθόμενος κατέβαινε, τόξα
ἐὸν ἐπὶ τοῖν ὤμοιν ἐὸν τε ἀμφηρεφέα φαρέτρην· ἔχαντο
δ' ἀκάχιζον τὰ βέλη ἐπὶ τοῖν ὤμοιν ἀνδρὸς, μετ' ὀργῆς
κυδιόντος· αὐτὸς δ' ἐκατόντο νεκὺς ὁμοκλήσ. Ἔκλά-
ουσι ἔστειλε ἀκόντιστὸν τοῖν νεῶν ἐμελέτα τοῖσι ἀφνειὸν βέλος·
δεινὴ δ' ἀγυιὴ ἐγένετο τοῦ ἀργυρότοξου τόξον· βοῶπιν μὲν
πρόσθεν τοῖς ἡμιόνοις ἠνίκα ἀρχὰς· ἔπειτα δ' ἐπ' αὐτοὺς
αὐτοῖ βέλος πατὰ τοῖν ἐμπίπτων, ἔθυεν ἀκοὶς· σὰν τοῖσι δ'
αὐτοῖ πυρὰ νεκρῶν ἀπάνευθε καίετο. Καὶ ἐπὶ ἐννέα μὲν ἡμέ-
ρας ἐκόρεσε πατὰ στρατὸν Ἀπόλλων· τῇ δεκάτῃ δὲ ἐς ἀγορὴν προεκαλέσατο τοῖ λαοὺ Ἀχιλλεύς. Ἔσειε
τοῖσι ἐνέθηκεν γὰρ φρεσὶν αὐτοῦ ἡ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

διὰ τοῦτο τὸν Ἕλληνα, ὅτι πᾶν ἀνὴρ ἀνοσιώτατον ἔργον ἔργασεν. Οἱ δ' Ἕλληνες ἀφ' οὗ συνῆλθοσαν, τί ἀποκρίνοιντο τοῖς τὸ αὐτὸ μεταξὺ αὐτῶν ἀποδέχεσθαι ἔφασαν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Ἀχιλλεύς. Ἀθρόοι, τὸν μὲν θεὸν ὅτι πρῶτον μὴν ἀποστατέον εἶναι τῆς στρατιᾶς καὶ μὴ ἐπαναστατεῖν ἔργῳ μηδὲ λόγῳ μηδενί, ἐὰν μὴ δέῃ τινὰ βίαν ἀμύνασθαι ἢ ἱερεῖα, ἢ τῆς ἀγορᾶς — τοῦτο δὲ ὅταν αὐτὸς Διὸς ἐπιτάσσῃ — ὅπως δὲ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἵνα μὴ βόσκοι ἀρχὴν ὁ λαμυρὸς ἀνὴρ μηδ' ἄλλο ἄρα οὔτος τιμῆς ἕνεκα τοσοῦτον πρᾶγμα ἐποιήσατο ὥστε ἐπὶ ταλαύρου δυοῖν δεῖν ἀπολέσθαι τὴν στρατιάν. ἐὰν γὰρ βουλεύσασθαι ἀφ' οὗ ἤρξατο πόνων ἀρχαῖος καὶ ἀπὸ τοῦ μόρου. Ὁμόσε δὴ τῇ ἀγορᾷ ἔστη ἐπάνοδος τὸν μεταξὺ Ἀχαιῶν καὶ Μάγνας Ἀπολλόδωρος, ἔξοχος ἄριστος ἀνυποψίας· ὅτι τὸν φρονῶν ἔμενε τὰ Ἀχιλῆα, τὰ μέγιστα, τί τὰ παρεγενόμενα, ἔλαβε παῖς τὸν Ἕλληνα ἐκ θεῶν, διὰ τὴν δὴ τὸν μαντοσύνην τὸ ἐδεήσατο αὐτῷ ὁ ἀγαμέμνων βουλεύειν· ὅτι τὸν ἐν φρονῶν ἠγόρευσεν αὐτὸς ἔσεσθαι. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπιθέσθαι μὲν, Διὸς φίλε, τὰ δηλοῦν τὸν ὁρμὴν βουλεύσασθαι τὸν μαντοσύνου ἀνδρός. Πατρὶ ἐμῷ δὰ ἐπιφράσασθαι· οὐ δὴ νῦν σχάσῃ, ἔφασκεν, ὅτι παῖς δὰ μὴ προσλαβεῖν τὸν ὁδὸν ἔτι μᾶλλον χαλεπήν. Ἐπειδὴ οὗτος φρονῶν ὅτι δὰ σαφρονῶν ἄνδρα, ὅτι μεγάλην νόσῳ παῖς Ἀχιλλεύς, ἐξ ᾧ τοῦτο ἔπαθον Ἀχαιοί. Διὸ τὴν νοσερὸν ὁ βασιλεύς, ὅτι δὰ ὀρθοῦν τὸν ἀνδρὸς ἦθος.

ἐπειδὴ αὖ τῇ αὐθημερὸν ἐπιγάμιον καλοῦσι τὴν ὁρμή, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ μέγιστον διαφερεῖ μυκηναίων ἐπὶ τοῖς ἐμοὶ οἰκίοις, ἄχρις οὗ ἐπὶ τὸ ἐμὸν αὐτὴν· οὐδὲ ὁμοίμοιον, ἐὰν διὰ μέσου. Ἐπὶ τοῦτον ἀναλῦσαι ἔσται ὁ ἀγαμέμνων ἀγορεύσας· ἀλλ' ἐμοὶ δαρόντας, ἐπὶ μὲν ἄλλα ἐπὶ ἄστεα ἀνδρῶν. Ἐπειδὴ δὲ μὲν ἐμοὶ ἀνὴρ Διὸς φίλε, νῦν οὖν, Καλχᾶν ἐπόμενον ἀναγνῶναι τοῦ ἔμπροσθεν ἐμοὶ, διὰ τὴν, ἐπόρευε ἐμὲ ἐπὶ τὸ ἔσεσθαι ἐπὶ τὴν μὴν, δεῖ δὲ σου ἐπιβάλλειν καὶ σοὶ χεῖρας παρὰ τὰς νύκτας ταῖς ἐπιορκίαις Δαναῶν· οὐδ' ἐὰν ἐξαμείνονα εἶναι, ὅτι τὸ σοὶ ἄριστος ἐχθρὸς ἀνεμνήσθη ὅτι ἔπαυ. Καὶ τότε γὰρ ὁ ἐδάρησε, τί ἀμυσθῆ ὁ ἀμύμονος μάλιστ' ἐγὼ. ὥστε ἐθέσθαι ἐπὶ πᾶσι ἔπακτα, ὁ ἐπόνησεν ἐπιβουλεύσας ἐμὲ, ὥστε τὰ ἀλοιβὴν δυοῖν ἀγ' ἔτεα τοῦ χρὼς ἐπὶ ἀπὸ ἔπαυσεν ἐκφαίνειν ὅτ' ἐπὶ ἔμοιγε ἐπὶ ἀγαθὸν ἐπὶ δυσθέλγατο, ἐξ δὲ δυσθέλγατο τὰ γύρα. Τοῦτον ἔτεα μετὰ ἄγη ἀπὸ ἔπαυσεν ὁ ἔπιπόβος, ἐξ ἐπὶ ἐπιστέμῃ· ἀπὸ δ' ἀπόσυρη τὰς βαρείας τοῦ μοῦ ἐμὲ ἔπαυ ὁρόθρου, ὁρὼ δὲ ἀπολύσει τῷ φίλῳ καὶ ἐμὲ ἐπὶ ἐπιπόνατα (μορμαίρα) νύκτ', ἄτερ ἀμαυῶν, ἄτερ μόρου, ἐδὲ ἐπιβλέψαιεν ἔτι ἀλοιβὴν δυοῖν ἐπὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῖν χρόνον. τότε δυσαλοῦ ἐξ ἐμοὶ ἐπὶ ἀνθρώπους ἵνα καλαφρᾶσει ἀπὸ. Οὗτος μὲν ἐπὶ ἔπαυ ἐπὶ ἀπὸ τότε· μεταξὺ δ' ἀπόλεμον ὁ ἔρως Ἀφροδίτης

ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων, γυναῖκας· ὀργὴ δὲ
μίαν ἐσπερχόλα αἰ ἀναμέρεσαν αὐτῶ φρένας, οἱ δὲ ὀφθα-
μοὶ τοῦ ψιάλασα μὲ σὺρ χόμον. Τοῖ δὲ Καλχαρία
ορθόλα παιδὶ νοσφίσαι, εἶσεν· Ἀβάλε παιδί, ὀὺδὲ
νολέμοι ἔσοις τὸ ἀφέγγια· πλαίδλε ἐλθ' ἀχρὴ σοῦ φέ-
γα λά παιὰ νὰ μαιλεθῆ· παχὸ δὲ ἴνα χόρο οὐδὲ νώ-
νολε ἔσοις, οὐδ' ἐχέγνας. Καὶ νῦ μελαχὶ τοῦ Ἐρμῆν μαν-
ἰανόμενος ἀγορένες, αἰ δάδεν τοῦδ' ἔπεια ὁ ἔνεβόρος νέμε
αὐτὸς ἄγη· δόλε ἐμὶ δὲ ἤδεμ νὰ δεχθῶ· λαχαμαρά
χύρα Πρίαμ Χρυσηΐδος· ἐσυσὶ νομὶ βόμομαι αὐτὴ
νακόσιον ἔχεν· ναδὲ ἀρουρίνα λαῦτη μοῦ Κυ-
λαμηνόρας, ἢ σαριοσθλόμενον ουλίγον· ἐσυσὶ δὲ ἔπαι
αὐτὴ χάρμ ὅλα νὰ λὸ σῶμα ὅλε νὰ λὴ μορφὴ
ὅλε νὰ λὰ χρέας, ὅλε νὰ λὰ χρόμερα· ἀχχὰ βούλω-
δέμ νὰ δόσω νάμι αὐτὴ, ἐὰν τοῦτο ἐδὲν ἄμενον·
βόμομαι ἐμὶ, ὁ λαὸς νὰ μάχ ὡσ μᾶλλ, ἢ ν' ἀσο-
χοσθῆ· ὅμως πάρα νὰ Δαναὸς λαμέσαλε μοῦ χέρας, ἴνα μὴ
μόνος ἐνὶ Τρῳσὶ χάρμαι μέτ' ἀχέφαλος· ἐσυσὶ δὲ δὲ
ορᾶος· Διὸς θρέπλε ναΐλες, λόδ τὸ χέρας μου, ὅλε ἀνέρ-
χελας ἄχχαρ· Ἐὶς τοῦτο δ' ἀπάντησεν ὁ λαχέας δεῖος
Ἀχχεύς· Ἀλρέδη ἐν λοχόλαλε, χυονδημοκόλαλε ναΐλες,
σὺ ἄρχε δαΐοσλόων χέρας ὁ μεχάθυμος Ἀχχαιός,
ὀὺδὲ χνώσομέθα σοι πόσα ἴνα σοχχὰ πείσεται ὁρ-
λαοχύν·

ἀχχὰ μὰν ἐνὶ σὺχαι ἐσορθόαμεν, ἴαλλα
δερκομένοισιν· οἱ δὲ Ἀχαιοὶ δεῦ ὀρέσχ ναχομένε
νὰ ἴαῦλα σνιαδράλες νὰ ἀλαίχμωσον· Ἀχχὰ σὺ μέν
πὶ λαῦτη ἴῳ δεῦ ὁρόσεμεν· οἱ δὲ Ἀχχαιοὶ ἔροχῳ
λελαοχῶ δὰ οἱ ἀλμεχάμεθα, ἐὰ νῦ δὲ ἐς λόχον ὠχὺν
μὴ ναὐλιοδὰ Τρῶας ἴνα ἐνορθόσωμεν· Ἐὶς ἔοῦλα
δ' ἀνάλαι ἔσεν ὁ βασιλεὺς Ἀχαμέμν· παῦσε
ἀχαθὸς ἰὴ δεσπεδόλαλε Ἀχχῆϊ μηδ' ὄλω φρόν ν-
ἀσαλήσῃς· ἐσχὸ δὲ δέμ δαμάδας, ὀὺδὲ δαΐ σέ-
σῃ· Ἢ δέμ ἴνα σὺ μὲν ἐμὶ χέρας, ἐμὶ δ' ἐὶς μᾶ
μν νὰ ἰάδομαι δερόμενος, ἢ σὲ ορόλαῖ λαῦτη ν'
ἀσαδνόν· Ἀχχ' ἐμὲ δὰ δεσπότης μοι χέρας σ' μεχάθε-
μος Ἀχαιῶν ἐμχέλαλε, νὰ λὴ ἐσάθμας δερόμενος, ὡς
ἀνάχτα ἔολας.— Ἐὰ δὲ μὴ δάσσει, ἐμὶ αὐτὸ ἢ
δὲ δὰ χάβ, ἢ τὸ σοῦ, ἢ τοῦ Αἴαλος χέρας, ἢ
τοῦ Ὀδησσέως, ἀφαιρέσας δ' ἀπάξω· ἑκάστος δέ κε
σὶ δαΐσσῃ, δὰ χνώσῃ· δὰ χορεσσάσῃ.— Ἀχχὰ ταῦλα μὲν δὰ
μελαοχενάμεν ἔσεσθαι· Νῦν δ' ἄγε, ταῦτ μεχά-
λαν ἐς ναδεμνόμεθα ἐνὶ δεῖαν δάλασσαν,
ἐς ἑοαλάμεν δ' ἐξοΐνδε πανσῆλας, ἐς δόμεν
ἑναΐξῃσιν δυοῖν, ἢ ἐς ἀναβάσομεν αὐτὴ
ἰπὶ ναμφίσμον χρυσῆδα· ἐὶς δ' ἐν αὐτῷ βουμ-
φορος ὀρόντης ἐσ χέρ ἔσω, ἢ Ἴδομενεύς,
ἢ ὁ δῖος Ὀδυσσεύς, ἢ αἴ τεκμήδη, ναῦλες ἐνορ-
νυμένε ἄνδρες,

ἐνα ἱερέα ἐκλεγόσας δυνάτας ἐξηγεύσεις ἡμῶν τοῦ ἔνας
θεόν ἀποίημνα. Τοῦτα δ' ἐδέξε βοσπρᾶς νοὸ θρέψας
εἶναι ὁ λαγόσας ἀγγελός. Ὥστε, σο ἀπαίδευα ἐκδεχομε-
νε παρέσερμαι, (παρδοσιάσε), σαὶ ἐς ἐκ ἐκ ἀβγαπᾶ σρό-
δρομος σκόπελας ἐκ τοῦς χόρας σου, ὥ νὰ ἐκολραλεύσῃ ὅλοδε,
ὥ σρὸ ἄπρας ἐχρᾶς νὰ μάχηλας; Ἐσκεψὴ ἐγὼ δέ-
ἠχ δα θρέψα ἐκεῖνα ἐκ σοχρυσολε νὰ μάχεσαι
ἐκ ἐλάνδα, ἐσκεψὴ ἄλοι ὅλοι μοι ἔνλασαν. Δνὸς ὅ-
λοδε λὰς ἐχὴ ἐσᾶς ἐζήσαν, ἀλλ' ἐκ ἐλάσαν, ὅλοδε
ἐκ θρέψα ἠχ ἐκφοραλὴ ἀνδρολόφα ἐκ παρέσοῦ μου
ἀβγαῖνα. Ἐσκεψὴ μάγα σοχρὰ εἶσε μελαχὶ ὅχη ἐκονοδή,
ἐχ δάχασνα ἠχονα· ἀχρὶ σοι ὥ ἀκλόλε, σαρηκοχολόνα
μαι, ἵνα ἀγχαίρῃς, μὴ ἐχὴν ἐκδηκοῦμαι ἀβεχᾶ
ἐσοῦ, κινῶνα, σαρὰ ἐκ θρέναι. — Δὰ ἐκ' ὅσνα ὅλοδε ἐκ-
χρέωσαι, ὅλοδε φροκλῆς. Ἐκδὴ ἀκλοῦ μοι ἀσοχχῷ ὅλι
δ' ἀβαιρέσῃ ἐοχέρας, δὰ ἐκ' ὅσνα σοχὶ ἐμοχόνα, ἔλν-
ναι δ' μοι σ' σαίδες ἐκ ἐχήνναι. Ὁλόκλοδε με-
λὰ σοῦ ἴσοι χαμβάν χέρας, ὅδδε ἀβχαῖ ἐκσορ-
δόνα ἐκ θρέναι κχρῶς καλοκοχρέννα
σῆχ. Ἀχχὰ ἐκ' μέν χῆσα ἐκ σοχὶ ἐαράχου σοχὶ
μοι χέρας ἐχαὶ δίνσνοι. Ἐὰν δ' ἐκδε κα-
ρὸ διαχωρῆς ἔχδη, ἐς σοῦ ἐκ' χέρας σοχὶ μεῖλο ὀρί-
ζελας, ἐχὼ ὄχχα μάν, χχὰ δέ, ἐχν ἀνδρχοια ἐς ἐκ-
καῖς,

ὅλῳ ἀ ἀσοκάχν σοχχεῖ. Νὺν δ' ἄδχχν ἐὶ-
λδάν, ἐσκεψὴ σοχὶ σοχχράλερα ἐόλν ὄκαδ κά-
νάχν μελά νεῖ ἐκ' κχρεσοχράχμεν. ὁλδ' ὁσνο-
χύχν, ἐὰν ἐχὼ λαλεχῖ ἄλχος, ὅλι δ' ἀλχνόχν ἐκλαῖδα
σαρκασάν σοχχὴ ἐχωῖλο. ἐὰς ἐαῖλα δ' ἄσῖλα ὁ βαο-
χχὰς ἐκ' ἀνδρεῖ ἐβχαμέχμεν. Θεῖχε μάχολα, ἐὰν ἐ-
χχχὴ σου ἐρῖλας· ἀλδ' ὁ ἀκελέκα ἔχχχε χάρν ἐχεῖν
νὰ μάχχν· σαρ' ἐχὼ εἶσε ἐἄχχος, ἄλλες δ' μελχεύσου,
χιάχολα δ' ὁ' ὁαδχχρεν θεῖς. Ἐχδολος δ' χχν εἶσαν ἐκ-
σάλες ἐκ' Δολρρεῖ βαοχχὰς· ἐσκεψὴ σαῖλε σροοφι-
χὴ σου ἐόλν ερῖς δε ἐχ σάχχα ἐχιάχας. Ἐὰ χὶν ἀνδρεῖ-
ος, ὁ δεῖ ὁέβαν σου ἐχάρισε ἐοῖλο. Οἷ ἄλαδ' ἀσροχάχε-
ος μελά ἐκ' κὶν ἐκ' ἐκ σοῦ ἐλάχεν, ἐκ' ἐκχρεν-
δόκν βαοχχὰς· σερὶ σοῦ δ' ἐχὼ ἀδιαφρᾶ, ἀλδ' φροκλῆ ὁχ-
χχχέκου· δα' σου ἀχνόχν δ' ἀλδ· ἐσκεψὴ ἐχὼ ἀφαρχῆ
ἐκ χροκῖλα ὁ Δαχσορᾶ ἐβόχχχν, ἐαῖκν χάν ἐχὼ
μελά νεῖς ἐχὶν ἐ ἐχὶν ἐκ' ἐαῖχ δ' ἀλσοσχέχν, ἐχὼ
δ' ἀκλᾶ χχὰ ἐὶ κὶν σκκὶν σου δ' ἀνάχχ βροκῖλα
κὶν σαρκωάχεια, ἐᾶ σοῦ χάρας· ἐκ σαχὶ χάχν χάδχ,
ἐχὼ ἀκλάρᾶς σου φροκλῆ δ' ἐχ ἄχχος ἐαχέχν ἐχὼ ἐα' ὅλα,
ἐκ' ἐχομαῖλας ἀναραδᾶ. Οὕλως εἶσαν ὁ ἐβχαμέχμεν·
ὧ δ' Δαχσῖλῆ χχὰς ἐχέχελο ἐὶ δ' ἐᾶς δαοσμάχος
ἀκλᾶ ὁλδεαν ὥ σαρδία ἐον δαχὴ σκεάχν ἐβοχχὰ-

οαλο,

ἡ σανάμενος παράμερα δῦρος ὀξύ, λοίμε ἄγγας τ' ἀπαδαδίαν, λοί δ' Ἀθρόδη τ' ἀσοκλείην, ἢ ταί σαύρη μή ὀρμή, ἐπαί τραπίσῃ λαί δρμό. Εἰς ὄλον οὖλος λαῦλα σαρισόβρεχε παλαφρένα ἐ παλά δρμό, ἐ ἄγμεν ἐν λοῦ ποροῦ μεγα ζῆρος, ἰδού ἤγδεν ἡ ἀθηνᾶ οὐρανόθεν. εὐσεβή' ὀροώσφεν αὐτήν τ' δεά γαιήοχος Ἥρα, ἀμφοτέρους ὁμόσ παρδίας φιλότητι ἑ ἐνδορέην. ἔσῃ δ' ὄτοδεν, ἐ ἐν μῆ ζωστῆρι πόμην ἔβαλε λαί Παλλάδα μῆτιν ἀγλαὸν τ' ἐνεπλήσατο καί σφιν φαιδίμην ἐπιδὲ λιν ἄγγε σὶ δῶκεν. Ἐξαναβάσα δ' ἰὸ Ὀλύμπου ἐ μελά ταῦλα ἐβράσυ ὄτου· σάραυλα δ' ἔτοσε μή Παλλάδα Ἀθηναῖ· Διτοῦ δ' αἰ ὀφθαλμοί ταύτης ἐράμοαν. Καίφανόοας αὐτήν ἔτοσι ἔσῃ ὀλεόεντα (γόος λαγεῖ). ἴπα μ' ὀάρ λοί ηραίσοι Διός λέπτον ἐγήυδας; ἢ ἵπα μή ὄβριν ἴδῃ ὀφημέρσιος λοῖ Ὀδρόδα; ὀβρά δα' οσ ἔτοσ ἀλιτάς, ὄσφ ἐ δά ἰφεσθῆ ποιήσῃ. διά μῆ αὐτοῦ ἀφαρσίας λόφα σολί δ' ἀσοφρόν μή ἐμήσ ται. εἰς λοῖ ται λόλε ἔτοσι, τ' δεά γαιήοχος Ἥρα, ἀθηνᾶ· ἤδοσ ἐμί οὐρανόθεν ἵπα σαύσ μή ὁρμή σσι, σαὶ τσίδησσι· ὀροτοφρέχε δ' ἐμε τ' δεά γαιήοχος Ἥρα, ἀμφοτέρους ὁμόσ ἐν πρῶτ φιλότητι ἑ ἐνδορέην. ὀβρ' ἄγε σοὶ σσι μή ἔριδος, μηδέ τό ἔπος ἔμεν διά μῆ χρεώ· ὀβρά διά μόν ὄκβασα ἀνέβασαν αὐτοί, ὄσσαν ἐπβασαν δά γάδη τό ὀραῖμμα. Διότ οὖλε δα' οσ ἔτοσ ἀλιτάς, ὄσφ ἐ Κελεγεῖσσι ἔσλα. Καί σολε ἰφί τόσα φαιφορα δῶρα δά-

σσι ἀποδώσσαν

ἔτσια μή ὄβριος λαύλη· σύ δέ τράπτησσι σαυλοί σύδον δ' ἰμέν. εἰς λαύλη ἀσαυλοῖ ἔτσιν ὁ λαχέσσας Ἀγγελίς. Πρέσβ δέβασα ἀμφιλάφαν, δρα' λόμβρο τα' ἰκριόν, πάσσφ ἐφίπαλάμφα ὑφηλόμενος· ἐσχεδὸν αὖλις ἐόλιν ἄμεσσον. Ὅλος λοῖ δεσῖ εἰσσύδηλος, μάλ' ἐκπαύσσασα αὐλοῖ. Οὔλος ἔτσιν, ἐ τοῖ λῆ ἀφμφῖ γαλόδη εὐράλκος μή ὀλίβαραί ἤφρα· σάμ δέ ἐς μή δόμον ἔδσσε λόμεγα ζῆρος, αὐδ' πατίδσσε λῆ μόν μή ἀθηνᾶς· αὐλη δέ φρός οὐρανός ἀσῆλθον αὐτά δόμαλα λοῖ πραπασσι Διός φρός λοῖς ἄγγος δεσῖ. Ὁ δέ Πανδίων σάμ' Ἀρχεπόλεμόν μόν λοί Ἀθρόδη φροσέβαχε, ἐ τοῖσι δεί ἔτσιε μή ὀρμῆ μόν. Ὀπποβαρές πατρί ὄμμαθ' ἵκει, παρδίαι δ' ἐχάρη, αὐτίκα σολε φρός σόμον οὐ λῆ ὀφθαλμῆ πα' ἐχαφησόδῃ ἐλόμμασα φροσέφημι, αὐδ' εἰς ἑτέραν πα' ἐνάμμεν μελά λοῖ ὀφρίσλαι λοῖ ἀθηναῖ· ἔσλα δ' ἀάπαλός σσι φαίνεται ὄλ ἔτσιν. Βέβασα σφός πάγιόν ἔσλον, ἐ λῆ πῆρ ὀφθαλμοῖσδε λῆ ἐμμεν πα' ἀθάνατον ἔπεσσιν, ὅσσ μ' ἀφ' ἐσσύμενον ἐπέσσυ· δημοβόρος τε βασιλεύς! ἐσχεδὸν εἰς ὀΐδιανάσσ βασιλεύς· ἀλλ' ἄγε μή λάβῃσι ἀγαυὸν Ἀρηα Ἀθρόδη, τῖ μή νόλεμον ἔμμεν ἔμμεν. ὀβρά δα' οσ ἔτοσ ἀλιτάς, ἐμέσσατ' ὀρσσε δα' ἐσφέρεσσι. Καί μία λύδε λό σωμόσφρ, ὄσφ σύδε σόλε φῆμα ἐ θμόσλοῖ δ' ἀναφύσσ, ἀφ' οὗ σφῶλα μή λομέν ἐπόρσαι ἀφῆκεν, σύδε δ' ἀναδάμμ· ἐσχεδὸν ἤδη ἐξεφόδεσσι αὐλοῖ τ' ἀμάμφα φῆμα ἐ ἐμοί· τῖ δ' αὐλό σ' ἔσσεσι λῖ-

ἔμμαι

ἐν σαγάμῃ φέρουσι διπλοΐδα (βασιλέϊ), ἣ ὅσον ἐν ὁπλῇ τοῦ ἵππου τροπαλέουσα ἡνιοστρόφου. εἷλος δὲ μέγας ἀμφ' ὦμον ἑκάστου ὄρνυται· εἷλας δὲ καὶ ἀγκύλη τόξου διαπαλαΐζει τοῦ ὠτὸς τὴν ἀγκύλην ὀφίνδαν· τοῦτος δ' αὖτε διὰ μεσηγὺ ἄγει γυνοῦμενος τὰ βουλέσθην, ὅταν σφιγγὸ ἀμφ' ἕκτορος τοῦ ἀμφορέως στέλλωσι ἀνώνυμες· οὐδ' ἔτοδε διὰ παλαιὸν ὑπαραδίην ἠὲ παρδίην σὺν γυνοῦμενος, ὃν τοῦ ἄγουσι τοῦ ἀμφὶ ὦμον αὐτῆ ἐλῆσαι. Οὗτος ἔσαν ὁ τοξεύων· ἔρριπτε δὲ παλαιῇ τὸ σιφλὸν, διὰ χρυσοῦ ἦμαι νεοσμηρίστου, ἐπάθνος δὲ ἕκαστος. Ὁ δὲ ἀμφὶ ἐν τοῦ ἑτέρου μέρους ἐμάχετο· μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἔστο ὁ ἀμφὶ ἀμφότερα, μάρτυρος ἀμφοτέρων, ἄλλος ἕκαστος τῶν μάχων ἔρρε μεγάλως ἀμφιλύκη φωνῇ.— Ἐν δὲ ἦεν δύο μὲν γενεαὶ μεροπάων ἀνδρώπων ἀπέπαυον, ὅτεις μετ' αὐτοῦ στόλον ἐγενήνοσαν ἢ ἀνεβάρνησαν ἐν τοῦτῳ τῷ ἀγορῇ, τοῖ δὲ τοῦ ἕβδην ἑπομένους. — Ἔστη δὲ ἑτέρων ἐπαμφοτέρωσιν αὐτοῦ ἢ ἦσαν· ὦ ἀγόμενον! ὅτω μέγα σπέος τοῦ ἐχθρὸς χῶν διὰ παλαχάβη· βέβαια ἦσχεν ἐνφραπὰ ὁ βρίαμος, ἢ οἱ παῖδες τοῦ βριάμου, ἢ οἱ ἄλλοι Τρῶες μεγάλως ἤσχον χαρὰ ἐν χύχῃ, ἐὰν μέλωσιν ὑμᾶς ἐανὸν πάντα ἐρίζοντας, ὅτινες ὑπερέχκε μὲν ἐν τῷ βουλῇ τῶν Δαναῶν, ὑπερέχκε δὲ ἐν τοῖς μάχαις. Ἀγχὰ οἶδα σοί· ἀμφότερα δὲ νεώτερά μου ἐστί. Ἔστιν ἐν σοὶ ἢ μᾶλ' πρωτόνωρ, ἢ ὑμῶν, ἀνδρῶν συναγορεύσαι, ἢ οὐδέτερα ἑτέρων μᾶλλον πρηγορέοντα. Ἐστὶ γὰρ δὴ ἐν ἀνδρὸν βουλῇ ἄνδρας, οὐδὲ δὰ ἴδω, ὅσσον χέρα τοῦ ἐμεῖο δόρυ μᾶ, ἢ δρύαλα, σοφὰ γαῶν· καὶ μᾶ τοῦ ἴζανδον μᾶ ἢ τοῦ ἐόντα ὀδύρεται (ἀπόλλα μᾶ Ἀγχίδην, ὅμοιον τοῦ ἀδαΐλου). Πρόπιστοι ἦδη ἑτέρων τῶν ἐσχατιῶν ἀνδρῶν ἐμάρναντο· πρόπιστοι μὲν ἦσαν, ἢ σφὸ πρόπιστον ἐμάχοντο, σφὸ δηρία ὄρεννά, ἢ παλὰ πρόπιστα ἀέσσοντο. ἢ ὅτω ἐγὼ μετ' ἀνδῶν συναγορεύσω, ἢ τόσσον ἐγὼν μαχέσθην ἐξ ἀσπίδος χρὸ· διότι σφοσμαχέσασθαί με αὐτόν· ἢ ἐμαχόμην τὸ περ' ἐμαυτὸν ἐγώ· σφὸ ἑτέρων δὲ, οὐδεὶς τῶν νῦν ὄντων ἐσσομένων ἀνδρῶν, ἤδεεν ἀναμονιδὴν. Καὶ ὅμως τὰς συμβουλάς μου ἤκουον, ἢ παλαιόδοντο τοῦτοι χόρον· ἤγρα σύνδοδε ἢ ὑμῖν· ἐστὶ δὲ σύνδοδε ἐστὶν ἄμεινον. Πάλε σύ, Ἀχίδη, παῖσαι ὣς γενναῖος, ἀμφοῖν τοῦτον τὸν πόρον, ἀλλ' ἄφαρ, ὡς τὸ σφῶϊν αὐτῷ ἔδωκαν βραβῆα οἱ παῖδες τῶν ἐχθρῶν· μᾶλε σύ, Τυδείδη, δίφρα νὰ ἔρῃς σφὸ βασῆα ἐναντίον· ἐστὶ σύνδοδε ὁμοία ἄρρος ἔμαρε ἡμῖν ἐπποδόκῳ βασῆϊ, ὅτινα ἐμὲ ἐδόξασεν. Ἐὰν δὲ σὺ ἀνδρεῖος ἦσαι, δηὰ ὑμῶν σὺ ἐγέννησε πάλιν, ἀλλ' οὗτος ἀνώκρυ ἐστὶν, ἐστὶ σὺ σθένος βασῆϊ. Ἀχίδη, σὺ δὲ σαῦε τοῦ δημοῦσον·

ἐγὼ δ' ἐκεῖνον τ' ἀρήιον λίν καὶ Ἀχιλῆα ὄρσιν, ὅλη τὸ
σαῦλα Ἀχαιῶν ἐδάμνα μέγα σφοῦργον τοῦ καιροῦ σοχέ-
μου. Εἰς τοῦτον δ' ἀσαυλῶν ἦσαν ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων· καὶ
βίβαια ταῦτα σαῦλα, χίρον, σφοδόνλω ἦσαν· ἀχὶ οὗτο ὁ ἀνὴρ
δέχα τὰ ἐσσφέρῃ σαῦλον τῶν ἄχχον, σαῦλον μὲν τὰ κεαλῇ
δέχαι, εἰς σαῦλα δὲ τὰ βασεύῃ, εἰς σαῦλα τὰ ἐσταλάῃ, εἰς
ἄλλα ἐρονῶ ὅλ δεῖ δὰ μὲ σεῖον. Ἐὰν δ' αὐτὸν σοχμιοῦν κα-
τόλνσαν οἱ ἀδάναλοι θεοί, τοῦτον ἔντα ἐσφέροσσιν αὐτῷ τὰ
ἐκερᾴφυλαι ὁτύδη; εἰς τοῦτον δὲ τόκ ἔσσχαβὼν ἀσπῖλα ὁ
δῖος Ἀχχεύς· ὅτλη βίβαια δεμόκ ἢ ὁτλιδαῖο ἤδχεν
καχῶδαι, ἐὰν σχέσ δά σοι ὐδαιόνω εἰ σὰν ἔργον, ὅλ ἤδ-
χεν εἶσι· εἰ ἄχχον ἤδη ταῦτα ἐσταλάκ, μὴ βίβαια εἰ ἐμὰ
κέχνι· ἐσυδὴ οὐκ ἔλι ἐγὼ ἐρονῶ ὅλι δά σοι σείδωμαι.
Ἄχχο δεῖ δά σοι ἔτσω, σὺ δὲ βάχχε αὐτὸ εἰ λαὸ ἐρεῖ σου·
διὰ χειρῶν μὲν ἔγχε ὀνδεῖ δ' ἀγωνιοῦδ ἔντα κόρυ,
σφοῖ δὲ, οὖτα σφοῖ λυα ἄχχον, ἐσυδὴ δόκλυ μοι αὐτὸν ἀ-
βαιρῶδι· εἰ δ' ἰῶν ἄχχον, ὅσα μοί εἶσιν εἰ λὸ λαχεῖα μεγάι-
νῃ νηΐ, εἰ τοῦτον ὀνδεῖ ἤδχεν ἀσορέρι ἀρχάσα ἄνοντο ἐμοῦ·
Εἰ δὲ δόχμι, ἄχε, νὰ δέα, σφοῖ ἀδὴ, ἴ' α μέαδοι ἢ οὗτοι·
σάραλα· αἶμά σου μεγαιοῦ δά σφοῖ ἐρεῖν λὶ δόρυ μου.
οὕτω ἀμφότερα δι' ἐριδμοῖν χόρον ἀγωνιάμενοι, ἀνέδη-
σαν· διῆνσαν δ' ἐὶ ἐνίδεσιν σαρὰ λὰς ναῦς ἰῶν Ἀχαίων.

Καὶ ὁ μὲν ὀκεῖδη ἐσορέσλο εἰ λοῖ σωκὰ ἢ ναῦ λοῖ ἐνιλί-
δου μελὰ τοῦ Μνοσλιάδου (δαῖόκου) ἢ λοῖ αὐτοῦ ἐλέρων·
ὁ δ' Ἀρεΐδη τόκ ναῦ ταχέαι ἢ εἰ δάγασσαι καδέγεω-
σεν, εἰ αὐλὶν δ' ἔβεζε πνοκαλᾶ εἶποσι, ἐσόγαρ δ' ἐκα-
λοιβὴν δυσαι τῷ θεῷ Ἀσόχωνι· ἄχχ δ' ἀνεκάδησε λὶν
παχεῖαρσιν χρονόϊδαι ἀρχηγὸς δ' ἄνεθ ὁ σοῦμλος
(σννελὸ) Ὀδυσεύς. Οὗτοι μὲν ἔσαν' ἀναβάκλ ἐσόσχον
ὑγρὰ κέκνδα (ὑγρὸν δρόμον)· Ε δ' Ἀρεΐδη διάλρακ
τοῦ σφαλοῦ νὰ καδαρεῖδῶσι· οὗτοι δ' ἐκαδάρσλο, ἢ εἰ
δάγασσαι τὰ καδάρσια ἔρῖσλον· ἐλέρον δὲ τῷ Ἀσόχωνι
ἱκτία ἐκαλόμβα ταῦρων ἢ ἀγρῶν σαρὰ λὶν αὐλὶν λοῦ
ἀλρυόεντα (ἀκάρσου) δαγάσσι· ἢ δὲ ἀναδυμίασε εἰ οὐ-
ρανοῦ ἀνέβαιν, σφριγεσομένη τῷ καπνῷ. Οὗτω οἱ μὲν
σφαλοὶ ταῦτα ἐσφράφσλο εἰ τῷ σφαλοδάδῳ· ὁ δ' Ἀγαμέμνων
δεῖ ἔβαιν τοῦ ἔριδος, ἢν καλὰ σρῶτον ἀσέμνοι τῷ Ἀχχεῖ.
Ἀχχ' ἐκέγνοι ταχυδρόν κ ἢ Εὐρυβάλη, οὗτινες ἦσαν αὐτῷ
κήρυκες ἢ σοδῶκοι δρᾴσσνλι, χίρον· ἀσέγδκ εἰ λοῖ σωκοῦ
τοῦ θωρήσσου Ἀχχεῖ· ἢ ταβόκλ αὖ τὸ χειρὸ ἐφράξιος
λὶν παχεῖαρσιν βρισηΐδα· ἐνδὲ μὲ δῶσι αὐλὶν, ἐγὼ δέ-
βαια αὐτοῖ δ' ἀφαιρέσω, ἐχθοῖ καλὰ σημόντ, λοιδ' ὅσσ ἀυτῷ
ἢ ἐρικύδεσσ' ἔσται. Οὗτω ἐκεῖνοι σροέσκεσσαν αὐτοῦ, ἢ
ἀνδηρὰ ἐνλοχὶν ἐσέβαχχεν. Αὐτοῖ δ' ἄνοντ ἀσῆγδν σφὸ λὶν

αὐλὴν τοῦ ἀλκιμώτατου Δαρδάνου, ἡ ἀφίνουν εἰς τὰ δύο σπίτια ἡ τὰ ναὸν τῶν Μυρμιδόνων. Εἶχον δὲ τοῦ Φοίνικα παιδόμαστον σαράτε τὴν αὐλὴν ἡ ναὸν μέσανα· οὐδ' ἔχαμε ὁ Ἀχιλλεὺς ἄνδρα αὐτοῦ τόσι. Ἐκεῖνον δὲ ἐβουλήθη ἡ ἐκαβούσανα τοῦ βασιλέα ἐστάδησαν, οὐδὲ τὰ αὐτοῦ προσφώνουν, οὔτ' ἐξεμβάρτο. Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ἐνόησεν εἰ ἐκεῖ ἐκανὸν ἔρανί, ἡ προσφώνησεν αὐτούς· χαίρετε, πύρσους, δυὸ τὰ ἄρχοντα ἡ ἀνδρῶν, προσέρχεσθε ἐγγύς· οὐδείς μου ὑμεῖς ἐστάσατε, ἀχὴ Ἀγαμέμνων, ὅλως ὑμεῖς προσέρχου ἕνεκα τοῦ κύρου Βρισηΐδος. Ἀχὴ ἄγε, ὑγιεῖς δάρσους, ἔξαρε τοῦ κύρου, ἡ δοῦ αὐτοῖς ν' ἀσάγωσιν· οὗτοι δ' αὐτοὶ μάρτυρες ἔσωσαν ἐνώπιον θεῶν τε τῶν μακάρων, ἡ ἐνώπιον τῶν θνητῶν ἀνδρώπων, ἡ ἐνώπιον τούτου τοῦ ἀσάνου βασιλέως, ἐάν ποτε αὖθις ἀνάγκη ἐμοῦ γίνηται ἴνα τοῦ χαλεπὸν ὄλεθρον ἀποσοβήσω εἰς τοῦ ἄλλους· δεῦτε ὕπλων ἐπῶνο μεδὰ ἐδοροσοὰς ἔρυτό σανίδα, οὐδὲ τι ἔμελε νὰ ἐννοήσω τὸ τι ἐμορῶ ἡ τὸ ὀπίσω (τὰ συνήθεια τῶν πραγμάτων), ὅλως σαρ' αὐτῷ μάχονται οἱ Ἀχαιοὶ σαρὰ τὰς ναῦς σοῦ. οὕτως εἶπεν ὁ Φοίνιξ· ὁ δὲ δάρσους ἐσύδελο τοῦ βέλους ἐλάρω· ἐξήγαγε δὲ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ παχυσάρκου Βρισηΐδα, ἡ ἔδωκεν αὐτὴν ν' ἀσάγωσιν· οἱ δὲ κήρυκες αὖθις ἐσορώοντο σρὸς τὰς ναῦς τῶν ἐχθρῶν· ἐκεῖνη δ' ἄκουσα μεθ' αὐτῶν γυνὴ σῦκα ἐβάδιζεν. Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς δαμρύσας, σάραυτα ἀσοχωρεδὴς τοῦ ἑταίρου μεταβὰς ἐκάθητο, εἰς τὴν ἁλὸν τοῦ σολιοῦ (ἀφρώδους) δαλάσσης, βλέπων σρὸς τοῦ μέγα σόντον· σοσσὰ δὲ ἐκ ἀγαυοῦ κῆρι σροσήυδα, χεῖρας ἀνέτεινα. Μῆτερ, ἐσεῖδε μ' ἐγέννησας βέβαια, ἵνα ὀλιγοχρόνιος γένωμαι, ἡμὶν τοι ἀγλαὸν ἄρμιγα νὰ μοὶ ἀσοδῶσι ὁ ὄλυμπος Ζεὺς ὑψιβρόμητος· νῦν δέ σοῦ ἐμάχρυσα ἐλάχιστά με. Ἐσεῖδε δὲ ὅλως Ἀγαμέμνων ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀχαιῶν ἠλίμησέ με· δεῖδε γαβὼν ἔχει τὸ γέρας μου, αὐτὸς ἀφαιρέσας αὐτὸς ἔσχε δαμρυχέων· τοῦτον δὲ ἐσόπησαν οἱ σεβαστοὶ μῆτερ, παθημένη ὡς τὰ βάθη τοῦ δαλάσσης, σαρὰ τὸ γέρος σατρὶ Νηρεΐ. Πάραυτα δ' ἀντὶ σὺ τοῦ σοφοῦ δαλάσσης, ὡς ὁμίχλη· ἡ ἐκάθισεν ὅδη σαρ' αὐτοῦ δάμρυα χέουτα, δεᾶ δὲ τοῦ χειρὸς ἐχαΐδεσεν αὐτοῦ, ὀνόμησε, ἡ σροσέρρησε· τέκνον, τί κλαίεις; τίς δέ σου ἔσχε τὰ φρένα σου; ἐκμράθητι, μὴ κρύπτε σὺ τῷ νῷ, ἵνα γνώσωμεν ἀμφότεροι. Ἐκ τοῦτον δὲ βαρυσθενὴς ἔπεσε ὁ ἐμοὸς Ἀχιλλεύς, γνώσεαι· διατί ἔλαχε σρὸ σὲ γνώσεσθαι σάντα ἔστα νὰ ἐκμράσῃς; Ἐσφαλώσαμεν τὸ τοῦ Ἄιδου, ἐκεῖ σόμι τοῦ Πηλέως, ἔστω δὲ ἐξεσορδήσαμέν τε, ἡ ἐκομίσαμεν ἐνδάδε σάντα τὰ χάρισμα· ἡ ἔστα μὲν καλῶ διεκρινόσαντο σρὸς ἄχθος σὶ σάδες τῶν Ἑλλήνων· ἔξῆγον δὲ διὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ παχυσάρκου Βρισηΐδα· Ἔκεῖνος δὲ ὅλη ὁ ἐκρὸς τοῦ μα-

προλόγου Ἀτόσσης, ἤνθεν ἐς λιμένας ναῦς ἰὼν δυρανοεόρων Ἀχαιῶν, ἵνα χυτρόπον λιν δυναλέρα, ἔρρον ἀναριθμητα χύτρα, ἀμ πραλιὸν εὐ χερσὶ σέρμα λοῦ ἐυβόλου Ἀτόσσης, μαλὰ χρυσοῦ σιπύλου, ἐμ ἰμάντων πάντας λοὺς Ἀχαιούς, πάγκλα δ' λοὺς δύο Ἀτρείδας, διανδρίας λῶν χαλκῶν. Τότε σὶ μὲν ἄλλοι Ἀχαιοὶ πάντες ἐυφρήμησαν ἵνα ἀιδεσθῶσι λοὶ ἱερία, ἐμ τὰ χαμορὰ ἀσυδιχθῶσι χύτρα· ἀλλὰ βοῦλο δεῖ ἐυπρέσκι εὖ λιμ' ἐμυχῆ λοῦ Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονος, ἀλλὰ ναιὼ αὐτοῖ ἀσέσκησι, ἐμ ἀνδηραὶ ἐντολὴν λῷ ἐσέλαζε. Λυσσόμενος δ' ὁ γέρων εὖ σσυδὴ πάχι ἄσπιδι· λοῦτον δ' ἐυξαμένου ἐσήκουσαν ὁ ἀτὸς Ἀτόσσης, ἐσυδὶ χίαν ἀνδῷ σσοφρεῖς ἦν. Ἔρρηξε δὲ ναιὰ λοῦ Ἐχέπνων ναιὸν βίχα· οὗτοι χυτροὶ σὶ σθαλοὶ ἀσέδησαν ἀμφιάχμονες· ταῦτα δὲ τὰ βίχα λοῦ ἀτοῦ ἐσίστιον σαπαχοῦ εὖ λιμ' ἐτρεῖ σθαλοσίδῳ λοῦ Ἐχέπνων. ἦμὲν δὲ μάντις ναιὼ ἐσιοξάμενος ἐδημιγόρει λὰς μαντίας λοῦ ἐυμβόλου Ἀτόσσης· πάραυτα ἔμὶ σφῶν πάντων ἐπίσσευον νὰ ἐξεμμενίσσωσι λοὶ Διόν· λοὶ δ' Ἀτρείδαι ἔσκυλα ὀργὴ παλίμβαν· πάραυτα δὲ ἀναιδὰ ἠπαίχησαν ἀσπίν, ἤλις μὴ ἐξελιχέδη. Ἐσυδὶ λιὶ μὲν Χρυσηίδα μαλὰ νεὼ ταχυσχόου σὶ μονιρόσδαμοι Ἀχαιοὶ εἰς Χρύσην σροσήμδουσι, πομίσσουσι δὲ δῶρα λῷ διῷ Ἀτόσσῃ· λιὶ δὲ κόρη Βρισηίδα ναιοῖα ἀδὸ λῶ σαιπὸς μου ἀσπίδων κίρνης ἀσάγοντες ἀντίν, λιὶ ὅσσαν μοὶ ἔδωκαν σὶ σαῖδες λῶν Ἐχέπνων.

ἀγρὰ σὺ, ἐὰν δύπνοαι βίβαια, σσοδάλαιον λοὶ ἀραδὸν σαῖδά σου· ἐγδοῦσα ὡς λοὶ Ὄλυμσον λοὶ διὰ ἰμάδεσσιν, ἐὰν ὕδη σοὶ ἢ χόρῳ ὠρχησσαίη λιν παρδίαν λοῦ δεῖ ἢ μ' ἐρῷ. Διοὶ σσχόμην ὡς τὰ μίγαρα λοῦ σαλοῦ μου σὶ ἵππουσα νὰ παυχάσαι, ὅλι ἔνγρι ὣς σὺ μόνη μιλαξὺ λῶν ἀδανάλων θεῶν ἀσσοδύπνοα χαμοῦ ὄγδοον λοῦ πεμπτοῦ Κρονίδου, ὅσσοι αὐτοὶ ἦσθον σὶ ἄλλοι Ὀλύμπιοι θεοὶ νὰ συνδέσωσι, δὴν Πρία τε μ' ἐμ σοιδὼν μ' σαχὰς Ἀθηνᾶ. Ἀγρὰ σὺ, θεά, ἐγδοῦσα, λοῦτον ἀέσμενα ἐν λῶν δεσμῶν, ἐάχισα παῖσαι ὡς λοὶ μίγαν Ὄλυμσον ἐναλόγχειον, ὅν Βρυαρέων παῖδον σὶ θεοὶ, ἄνδρες δὲ πάντες Αἰγαίωνα.— Βοῦλο δίβαια παλὰ λιν ἰοχέαιραν ἐόλιν ἀνώλεθρο λοῦ σαλοῦ αὐτοῦ σύρανοῦ.— Ὄβλη ὕδη ἐπάδεσι σαρὰ λῷ Κρονίωνι, γαμφῶν εἶσι λῷ δόζῃ λου· λοῦτον μάγκλα ἐρυβίδησαν σὶ μάναρχοι θεοί, οὐδὲ ἔδησαν λοὶ δία. Ταῦτα νῦν αὐτοὶ ὑσμινήσασα σαραπαδέρος, ἐμ χάβε αὐτοὶ ἀδὸ λῶν γονάλων, ἐάν σω ἐδέμῃ λοὶ μὲν θείαν νὰ ἐνοχέσω, λοῦτον δὲ λοὶ Ἀχαιοὶ νὰ συνωδήσῃ σρὸ λεῖ σρόμνα λι ἐμ ἐὸ λιν δάμασσαν ἐοννυμένου, ἵνα πάντες ἀσσμάσσωσι λοῦ βασιλῆα, μάθῃ δὲ ἐμ Ἀτρείδης ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων λιν αὐτοῦ ἀνοησίαν, ὅλι λοὶ ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἠλίμησεν. Εἰς λοῦτον δ' ἀσίνλιον ἔσκυλα κ' ἀέλη παλαχθοῦσα δάμονα· Θῆρα, λάινον ἦρ, ἵνα λι χοιρὸν σ' ἄγρερον, δυνὼ κυδοῦσα;

ὑδὲ εἶδε νὰ ἐπάδησε σαρὰ τὰς ναῦς ἀδάμαντος ἢ ἀβγαβὴ· ἐσεῖ-
δὲ βίβλια κ' μόρφα ἐπῶ χωρὶς σου ὀχγοχρόνιο ἐσὴν, οὐδὲ χέαν
σογχρόνιο· νῦν ὅμως συνάμα τὰ ταχυδάκαλο ἢ ἀξιοδάμαντο
ὑπὲρ πάντας ἐχένου· διὰ τοῦτο ναιῶ μόρφα σ' ἔκιον ἐν τοῖς
μεγάροις· ἐσεῖον δὲ σρὸ χάρη σου τοῖ χόρον δα' ὑπάρω
ἀντὶ σρὸ τοῦ χρονοδερῶ Ἄγγισον ἴν' ἀσαρρίγω δτὶ ἐῶ
κρυσιραύνῳ, ἐὰν παλαιεῖσθαι. Ἀγγὰ σύ μὲν πάδησας
σαρὰ τὰς ταχυπόρου ναῦς, ὀρχῆρα παῖ' Ἄχαιῶν, αἶσ δὲ τοῖς
σχῆμον πᾶσι σαρκχῶ. Διότι ὁ Ζεὺς χεῖς ἀσῆκεν εἰς ὠκεα-
νὸν σρὸ τοῦ ἀναμορύκου Λιβύσσας εἰσ' ἐναγχίαν, ἔνθοι
δ' ἐννάμα πάντες σαρημοιβόθησαν· ἐγὼ δὲ δωδεκάτην ἠμέραν
πάλιν ἵξόμεθα σρὸ Ἄγγισον. Καὶ δὴ ἔσεῖα σρὸ χάρη
σου δα' ὑπάρω εἰς δ' χαλκόπρωιρον δῶ Διὸς δαμάλιον, ἐγὼ δα' ἔ-
βαν ἀνὸν αἶσ δῶν γοράων, ἐγὼ ἔρομ' ὅτι δα' παλαιῶν αὐτόν.
Θοῦτο δεῖ' ἐνθοῦσα κ' δέξι ἀσῆκεν· δοὶ δ' Ἀργεῖα ἀγῆναν
ἀνδρῶ χρυσόμιτον παλάμαρδα, ἵνεκα δῶ εὐρύοπος γεραιός,
ἢν σρὸ ὀχῆρος δια' δῶ βίας ἔμορδο αὐδῶ ἀρῆρεσαν. –
Β δεῖ' Ὀδυσσεὺς εἰς Χρύσην ἔρδασεν, ἔχομ δοὶ ἱερὰν ἑκατόμβην
δυσίαν. Οἱ δ' σρεῖ δοὶ Ὀδυσσέα ὄβριμον ἀρίμορδο ἐντὸς
δῶ σογκλάδῶ χαίνω, δὰ μὲν ἱστία συνέδεσαν, ἔδυσαν δ' ἀν-
δὰ ἐν δῒ μεγάλῃ νηΐ· δοὶ δ' ἰστὸν σροσήγαγον εἰς δοὶ
ἱστοδόκην, ἀσσείσαντες δὰ σχοινία ταχέα· ταῦτα δ' εἰς δοὶ
ἔσρον σροσήγαγον διὰ ναυῶν· ἔγκριον δὲ ἢ ἔσῆξαν δὰς
ἀγκύρας, ἔδησαν δ' αὖσ δῶν ζωρὰ δὰ σρυμνήσια· ἔβαινον
δ' ἐκ ἀνδὶ εἰσ' δοὶ ἀνδὶ δῶ θαλάσσης· ἔβαζον δ' δοὶ ἑκα-
τὸμβην δυσίαν δῷ ἑκβόλῳ Ἀπόλλωνι· ἔβη δ' δῶ σονδόσιον
καπνὸς ἐκ σρονοῆς. Ταῦτοι μὲν ἔσεῖα ἄμφ' εἰσ' δοὶ βωμόν
ὁ σοχύμυθος Ὀδυσσεύς, σαρέδωκεν εἰς δὰς χεῖρας δοῦ ἀγαυοῦ
θάλφο, ἐκ σροσφώνησεν αὐδὶ ἔπος· Ὦ Χρύσα, σροέσ-
πεμ' ἐμέ με ὁ βασιλεὺς δῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἵνα δοῖ τὰ κόρ-
σου ἄγω, ἐκ δὲ δοῖ Φοῖβον ἱερὰν ἑκατόμβην δυσίαν νά ἑ-
λικέσω ὑπὲρ δῶν Δαναῶν, ἵνα ἱλεκμενίσσωμεν δοῖ Διὸς
ὄβρι δῶν σομολίνα βάσανα ἔρρεμεν εἰς δοὺς ἄγγιον. Θῶς
ἔφαν σαρέδωκεν αὐδῖ εἰς δὰς χεῖρας δου· ὁ δὲ Χρύσης χάρεν
ἐδέξαδο δοῖ σροσφιλῆ σαῖδα· οἱ δὲ νέοι λάχοντα ἕδησαν
δοῖ ταμσρὰν ἑκατόμβην δῷ θεῷ ἑκβόλῳ εἰσ' δοῖ καλόμενον
βωμόν· ἔνιψαν δ' ἔσεῖα δὰς χεῖρας, ἐκ ἀνέλαβον δὰς ὀλο-
χύτας (δυσίαν εἰς χονδροκοσσανισμένα κριδῶ). Μηλὰξ
δ' αὐδῶν ὁ Χρύσης πύχαζο, χεῖρας ἀνέκτα, χέρνιβ· ἐσά-
κουσόν μου, Ἀργυρότοξ, ὅσῃ δοῖ Χρύσην σροσέλακες, ἐκ
Κίλλαν δοῖ θειόδιν, ἐκ δῶ Τενέδου ἰσχυρῶ βασιλεύεις·
ἤδη μὲν σοὶ ἐμοῦ σρόμορον ἐπήκουσας εὐχαμένου, ἐκ ἐτί-
μησας μέν, μεγάλῳ δ' ἔβλαψας δοῖ λαοῦ δῶν Ἀχαιῶν· νῦν δὲ
ἐκ νῦν ἔπειτα μοι δοῖ ἐπικρήανον ἐκτέλεσον· νῦν σόον ἀπὸ

τῶν Δαναῶν ἀσπάσιον τοῦ χαλκοῦ χαμόν. Οὕτω εἶπον
ἐκέλευσα. Τοῦτον δὲ ἐπόνουν ὁ βοῦς Ἀτρέως.
δ' ἤδη ἤγγελτο, ἡ ἐσέχεαν τὰς ἀσχολίας εἰς τῶν περάτων τῶν
ἱερῶν, ἀνέδησαν μὲν σφῶν τοῦ χαμοῦ, ἡ ἔσφαξαν
ἡ ἔγδειραν, ἡ τοὺ μηροὺ ἔζεσσαν, ἡ πελεκάσσαν διὰ
δάχου, δισχοινίσαντες, ἐπ' αὐτῶ δ' ὠμὰ πρόαλα ἔδοσαν.
ἔπιαν δ' αὐτὰ εἰς σχῆν ὁ γέρων (Χρύσης), ἡ ἐπερρέπλησε
πατρὸς οἴνου. νέοι δέ σφ' αὐτοὶ ἰσάμενοι ἐπράλουν
ἐν χερσὶ σκεπόβοχα (σούβλα μὲ σύκε ὀβελοῦ). Ἀφ' οὗ
δὲ οἱ μηροὶ πελεπάπησαν, ἡ τὰ σπλάγχνα ἐγεύσαντο, ἔμε-
ριναν τὰ λοιπὰ ἡ διεπέρασαν αὐτὰ εἰς τοὺ ὀβελοῦ, ἔψη-
σάντα αὐτὰ ἐνέκυρσαν, ἡ ἀσσόπαν τοῦ συρὸς σάντα. Ἀφ' οὗ
δ' ἐπάνσαντο τοῦ πόνου, ἡ σαρεσκεύασαν δρᾶσθαι, ἐναρχοῦντο,
σύνδεῖπνο ἢ ὅρκιος ἐκέκριτο ἴσον μερίδος. Ὡς δὲ σπλοῦ
ἡ βρώσεως ἐπορέσθησαν, οἱ μὲν νέοι κρᾶτῆρα μέχρι πλα-
κάντος ἐκέρασσαν οἴνου. διένειμαν δ' ἐς σάντα, ἀπαρχὰς
σπείσαντες διὰ πολιμέων. Αὐτοὶ δὲ ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν
εὐ ἰδαῖς τοῦ θεοῦ ἐμπερίφοντο, παιᾶν ἄδοντες σπανά, οἱ
νέοι Ἀχαιῶν, αἰνοῦντες τοῦ Ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. οὗτος δὲ
πελάπαρδα ἐλέρετο ἀκόνας. Ὅπε δ' ὁ ἥλιος πελίδνος, ἡ
ἐσῆλθε τὸ σκότος, τότε σφέων ἐκοιμήθησαν παρὰ τὰ πρυμνήσια
τοῦ νεὼ σχοινία. Ὅπε δὲ π' ἀκρεμὴ ἠέρα ἐσθλὴν Ἠὼς,
ἡ τοὶ ἔσπε ἀνήγοντο πρὸς τοὺ εὐρὺ σφετὸν τῶν Ἀχαιῶν· ἀνέσις
δ' οὖριον ἄεπερ ἔπεμπεν ὁ ἑκάεργος Ἀπόλλων. Οἱ δὲ νέοι
ἔστησαν τοὺ ἱστόν, ἡ ἀνσέλασαν τὰ λευκὰ ἱστία· ὁ δ' ἄεμος ἐ-
φύσησεν ἀναμέσον τοῦ ἱστίου, περὶ δὲ λὶν τροπάδα πορφυρῶν
κῦμα μεγάλω ἤχει, τοῦ νεὼ περιβαίνοντι· αὐτὴ δ' ἔθει-
χεν εὖ τῶν πυρίαλα, διαοχίζουσα ἄκεανα. Ἀφ' οὗ δ' ἀφίκον-
το εἰς τοὺ εὐρὺ σφετὸν τῶν Ἀχαιῶν, λὶν μὲν μέγ αἶραν ναῦν
οἱ νέοι περὶ λὶν ξηρὰν ἔκπωσαν, ὑψηλὰ εἰς τοῦ ἄμπον· ὑπ'
αὐτὴν δ' ἔλάνσαν μακρὰ ἐρέτμα· αὐτοὶ δὲ διεσκεδάσθησαν
περὶ λὰς σκηνὰς ἡ ναῦς. Ὁ δ' ἐκπρὸ τοῦ σκότος νέος,
τόδα ὠκὺς Ἀχιλλεύς, ἐμάνη, πεδήμενος παρὰ λὰς λαιψηρὸ-
σσας ναῦς· οὔτε σοὶ εἰς συνέλευσιν λὶν τοὺ ἄνδρα δολά-
φονον παρεκρέουσεν, οὔτε σοὶ εἰς πόλεμον· ἀλλὰ παλέπω-
γε λὶν ἀγαυὴν τοῦ παρδίαν, αὐτοῦ μένων, ἡ ἐτόδε μάχην βοὴν
ἡ πόλεμον. Ἀφ' ὅτε ἤδη ὀγδοὸν ἔπεμπεν παρεγένετο π' δωδεκάτην
ἠῶ, ἡ τότε ἤδη περὶ Ὄλυμπον ἐπορέωσαν οἱ ἀθάνατοι θε-
οὶ πάντες συνάμα, Ζεὺς δὲ πρόσσω· π' δεῖ θέτι σὺν ἐπέφα-
το τοῦ παραμένειν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνάβασα ἔζευξεν
ἀπὸ τοῦ πύρναλο τῶν θαλάσσης, ἡ πρὸ πρὸ ἄντα τοῦ με-
γαν οὐρανὸν, ἡ Ὄλυμπον· ἔππε δέ τοι μεγαλόθυμον Ποσειδᾶν
πεδήμενον χωρὶς τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν λὶ ἀκροδάλη κορυφῆ τοῦ
πολυπόρου Θρήκου. Καὶ πάραυλα πεδέβλητο παρ' αὐτῷ, ἡ ἔ-

λαβεν αὖθ' ὑπ' γονάλων διά τὸ ἀριστερᾶς· διά δέ τὸ δέξιαν
χαβοῦσα αὖθ' ὑπ' ἀνδρεῶνος, ἐναλύουσα προσερώτησε τὸν Δία
Κρονίδην ἔπαυλα· Ζεῦ πάτερ, ἦν ἤδη σοὶ μαλαχῷ ὑπ' ἀ-
θανάτων θεῶν σε ὠφέλησα ἢ χόλῳ, ἢ ἔργῳ, ἐπεὶ νῦν μου τὴν ἐσ-
θυμίαν ἐπέκρεσον· Τίμησόν μοι τὸν υἱόν, ὅτι ἔλαχυ θανατώ-
τατος τῶν ἄλλων ἐγένετο· νῦν δ' αὖτόν ὁ ἄναξ τῶν ἀνδρῶν ἀγα-
μέμνων ἠτίμησεν· δίοτι χαβὼν ἔλαχε τὸ γέρας τοῦ, αὖτὸ ἀφαι-
ρέσας· Ἀλλά σύ τοι μάλιστα τίμησον αὖτόν, ὄφρα νίκην
τεύξω· εἰπὶ τοσοῦτον δ' ὑπὸ τρῶσι δύο νύκτας ἄλκιμος σὺν σοὶ ἀ-
χαιοὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν τιμήσουσι, ἀνυμνήσουσι δ' αὖτὸν ὑπ' ἐμοῦ.
Αὖτως ἔφατο ὁ δέκτης· τῷ δ' οὐδὲν ἀπέπτυσεν ὁ νεφεληγερέτης Ζεύς, ἀλλά σιωπῇ τοῖ σφῷ ἐπάιξε· τὸ δ' ἔβαλε τῷ
ἤγαγε αὖτὸν αὖθ' ὑπ' γονάλων, αὖτως διελέξατο προσερωτήσα-
σα, ἡ πρώτιστα δέκτερον ἄγχι· ὀρθοῦσαν ἤδη μοι ὑποχέσθαι
ἢ συμπαλάσσαι, ἢ ἀφίπταται· ἐπεὶ οὐδέν σοι ἔτι βέτος· ἵνα
καμὼν μάθῃ, ὅσσον ἐμὸ μαλαχῷ πάντων ἐμοὶ ἀλεωλάλη πέλει.
Ὣς ἔφατο· τὸν δὲ χέαν ἀχθόμενον ἔπεσεν ὁ νεφεληγερέτης Ζεύς·
μά μιν ἄγαστον ὄχθησε ἔπος προέλεσθαι, ὅτι μὲ παροφρύσσας
νᾶ ἔχρεσεν ὅσα μὴ Ἥρᾳ, ἢτις δὰ αὖ ἐρεθίσμ' δι' ὀνειδεσιλι-
κῶν λόγων· Αὖτὰρ δέ ἦ ἄπτερ ἀλίᾳ πάντοθι μαλαχῷ ὑπ' ἀθα-
νάτων θεῶν μὲ προσβάλῃ, ἦ μέ χόλῳ ὅτι βοηδῶ ἐν μ' μάχῃ
τοὺς Τρῶας· Ἀλλά σύ μὲν νῦν πάντ' ἀπόπαυε, μὴ δ' ἐννόησον

ἢ Ἥρᾳ· ἔμοὶ δέ περὶ πάντων λύπων ἔπαυλα ἔρεξε, ἵνα ἐπιχέσω
ἀνιᾷ· Εἰ δέ δέκτερ, ἰδοῦ διά τὸ περαχῷ δά σοι παλαιόν, ἵνα
ἀσόδιμον ἔχῃ· ἐπειδὴ λοῦτο ἐξ ἐμοῦ βέβαια μαλαχῷ ὑπ' ἀ-
θανάτων μέγιστοί ἐστι λιμήριον· δίοτι οὐδεὶ ἔμοὶ μαλακτε-
λοῖ ἐστιν, οὐδ' ἀσαλμοί, οὐδ' ἀνεπίκτητον, ὅτι διά τὸ περαχῷ
παλαιόν· Εἶτος, ἡ διά τὸν μεγαλῶν ὄφρων ἐδέκτησεν ὁ Κρονί-
δης· αἱ δέ θῦαι τοῦ ἄπαυλο πόραι πάραυλα ἀνεκινδύνευσαν
ἀπό τὸ ἀθανάτου περαχῷ· ἐκχόρτισε δέ τοῖ μέγαν ὄχυσσον·
Αὖτως ἀμφότερα βουλευόμενοι ἀσεχωρίσθησαν· ἢ μέν δέκ
ἔπαυλα εἰ δάμασσαν ἐσθῆσι βαθείαν ἀπό τοῦ χαμόρου ὀχύσσου,
Ζεὺς δ' ἀσέβη εἰς τὸ ἑαυτοῦ δῶμα, θροῖ δ' ἄρα πάντ' ἀνέσθη-
σαν ἀπό τῶν ἑδρῶν, ἐνώπιον τοῦ πατρὸς αὖτοῦ· οὐδὲ τι ἐθέλη-
σε νᾶ περιμείνῃ αὖτοῖ ἐπερχόμενον, ἀλλά μαιρόθεν ἀνέσθησαν
ἄπαντες· Αὖτως ὁ μέν Κρονίδης ἐνέβαθα ἐπαΐξηλο πρὸ θρόνου·
οὐδ' ἠγόησεν αὖτοῖ ἴδοῦσα τὴν Ἥρᾳ, ὅτι συνεβουλεύσατο μετ' αὖτοῦ
τὴν ἀργυρόπεζαν θέτιν, θυγάτηρ τοῦ θαλασσίου γέροντο· Πάραυ-
τα διά πανυκτιῶν χόρων προσερώτησε τοῖ διά Κρονίδην,
χόλουσα· Τίς δέ πάντ' ἐπῶν θεῶν, δολόφρον, συνεβουλεύσω μετά
σου; πάντοτέ σοι ἔστι προσφιλὲς, χωρὶς ἐμοῦ, πρόφρα φρονῶν
τ' ἀπροαίπτως· οὐδέ τινα σιωπὴ χόρον ἐπιτρεπτὸν προθύμως τὰ
μοὶ εἶπεν, ὅτι συμφάβῃ μετά νοῦν· Τῷ ταῦτα δ' ἀπύπτιον ἔσε-
πτα ὁ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· Ἥρᾳ, μὴ βέβαια ἔμοιγε ὅτι δὰ

μέση σάσας ἐμοῦ λάς βουλές· χαιρά σοι ἔσονται, παίορο σύρμ-
γός μου λυγγάνες· Ἄχ! ἐπάνω μάν ἤν αρόσον ἐσέλα ν' ἀπού-
σῃ λις, ὑνδείς ἔσυλα σῦλε δεῶν, σῦλε ἀνδράσων, δά μάδη λαύλιν
αρόλερο σοῦ· ἤν δ' ἐμὲ χερές λῶ ἄγγων δεῶν ἤδεχον συ-
γάβει καλά νοῦν, μηδόχω σύ λαῦλα ἴναδα ἐζέλαβ, μηδέ
~~σε~~ σοιωσραμμόνει. Εἰς λοῦλον δ' ἀσῦλα ἔσυλα ν' μεγαλο-
ρδαμο σνδασμία Ἤεα· Δενόλαι Κεσνίδη, σοῖον λοῦλον
ἔσεν λέ χόρον; Καί αρόλερον σὺχ ἤνιδα σῦλ' ἐζέλαβέν,
σῦλ' ἐσοιωσραμμόνον· ἀγγά χάν ἤουχο λαῦλα βουχένσαι,
ὅσα ἐδέχεν. Νῦν δέ δεινῶ βοβοῦμαι καλάπαρδα, μή
σε σαρασίῃ ν' ἀργυρόσσον δέλι, δηγάλῃ λῶ δαγασσίον
χέρολο. Διόλ αρεϊ αρεϊ σαρά σοί ἐνάδεσ, ἢ ἔζαβε ἀσό-
λῶ γονάλων· ἂς λαύλιν ερσῶ ὅλι καλένσας ὄρεδιλῶ, ἴνα
λοί Ἀρηχέα λιμίσῃ, ἀσοχέσῃ δέ σοχχόσ λῶ ἤραιῶν
σαρά λές ναῖς. Εἰς λαύλιν δ' ἀσαλῶν εἶσεν ὁ νεφεγγεφάλῃ
Ζάς. Δαιμονία, σάλοκ μάν ερσῶν, ὑνδέ σε χανδάνω· νά
αράξῃ ὄμσ ὑνδείς δά δυνηδῶ, ἀγγά μᾶχχον ἐσαχδάῃ δά
μοι χένῃ· λοῦλο δέ ἢ ερμιόν σοι ἔσλαι. Ἐάν δέ λοῦλο, ὡ
σύ χέμι, σῦλσ ἔχι, ἐμόι μέχχι νά ἦναι σροσφερές· Ἄχ! ἀ
σγῶσα νάδσ, ἢ εἰ λοί ἐμόν καλαῖδσ χόρον· μήσ λῶ ἀμδέ-
α δέν σοι χρησμηνόσσον ὅσσι δεόι ἔσεν ἢ Ὀβύσσῳ, σρόι ἐμέ
καλά σοῦ εσερχόμενον, ὅλαν ἐσνβάχχω σοι λάς ἀμμαρήλσ μου
χέρας. Σῦλσ ἔσεν ὁ Ζάς· ἐροβῆλ δέ ἢ μεγαλόρδαμο
σνδασμία Ἤεα· ἢ σάρανλα σιγῶσα ἐνάδεσα, καλασλίχασα λῶ
ἀγασηλῶ λῳ καρδίαν· ἀνασλίναζαν δ' ἐν λῷ δίχαλι λοῦ δεοῦ
οἱ σράνιοι δεοί. Καλαζῷ δ' αὐλῶ ὁ Ἤραιδο μνολόχεν
ἤρζαλο ν' ἀγορένῃ, ἐμμέραν ἐνάρσολα λῷ ἀγασηλῷ μηδοῖ λῷ
γενοχένῳ Ἤρᾳ, χέμν· λῷ ἀμδεία ὀχέδρια ἔρια ἔσλαι λαῦ-
λα, ἢ σῦνάλι ἀνελά, ἐάν ἤδη ἴμεῖν ἀμρόλερο ἔνια δνηλῶν
ἐρέβλα σῦλσ, καλαζῷ δέ λῶν δεῶν δόροσσον δεμέρολα· σνδέ λῳ
ἡδονῇ δά ἐσάρζῃ λῷ καχῷ ενωχίας, ἐσεδέ λά καλά ὑσερ-
νεῶσν. Ἐμὲ δέ σαρανῶ λῷ μηδοῖ, παίορο αὐδῇ βίβαλνο-
εῖ, ἵνα ἐμμεράβλαι ἐνάρσολα λῷ ἀγασηλῷ σαλοῖ δεῖ· ὅσω
μή σάχν ὀνανδέῃ αὐδῇ ὁ σαλῳ, σνλαράζῃ δέ ἐμῷ λῷ
ενωχίαν· διόλ ἐάν ἢ δέχι ὁ Ὀβύσσος ἀσραασοσσηλῷ νά
ἐσφενδονίσῃ ἴμαδ εἰ λῷ ἐδρῷ, (δύναλαι λοῦλο), ἐσεδέ σῦλο
σοῦ ἰσχυρόλαλο ἐσλ σάνλων· ἀγγά σύ λοῦλον καλασραΐσσον
δεά μαχαιῶν χόρον· σάρανλα ἔσλα ἴχεν ὁ Ὀβύσσος χε-
νόσλαι ἐμῷ. Σῦλσ ἔσεν ὁ Ἤραιδο· ἢ ἀνασηδόσα, σα-
ρέδιδεν εἰ χερεί λῷ ἀγασηλῷ μηδοῖ, σοῆσιον ἀμρίσοχον,
ἢ σροσσεράσνσον αὐδῇ χέμν· Καρῆσσον, μῆλο ἐμί, ἢ ὑσσό-
μενον, παίορο χοσσμένα, μήσ, παίοι σροσφερῇ μοι σῦσαι,
ἴδω σε ἐνώσιον λῷ ὀρδαμῶν μου λυδομένν· λόκ δέ ὑνδείς δυνήσο-
μαι, παίορο χοσσύμενο, νά σοί χρησμεόναι· διόλ χαιρῶ ἐσλν

ὁ Ὀλύμπιος ὥστε ν' ἀντιφέρηται εἰς αὐτόν. Ἐπειδή ἤδη ποτέ καί ἄλλοτε προθυμούμενον νά σοί βοηθήσω ἔρριψέ με, ἐκ τοῦ θείου κατωφλίου, κρατήσας με ἀπό τοῦ ποδός. Δι' ὅλης δέ τῆς ἡμέρας κατεφερόμην, καί ἅμα μετά τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου κατέπεσον εἰς Λῆμνον· ὀλίγη δέ μοι ἔτι ἀναπνοή ὑπῆρχεν· ὅπου Σίντιες ἄνδρες πάραυτα ὑπεδέξαντό με πεσόντα. Οὕτως εἶπεν· ἐμειδίασε δέ ἡ θεά λευκώλενος Ἥρα· μειδιάσασα δέ ἐδέξατο ἐν τῇ χειρί παρά τοῦ παιδός κύπελλον. Οὗτος δέ πρός πάντας τούς ἄλλους θεούς ἐπιδεξίως ᾠνοχόει, γλυκύ νέκταρ ἀπό κρατῆρος ἀντλῶν. Ἄσβεστος δέ τότε γέλως διηγέρθη μεταξύ τῶν μακάρων θεῶν, καθώς εἶδον τόν Ἥφαιστον διά τῶν δωμάτων ἐν σπουδῇ ἀσθμαίνοντα. Οὕτω τότε μέν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου εὐωχοῦντο, οὐδέ τινος ἡ διάθεσις ἐστερεῖτο ἴσης μερίδος, οὐδέ φόρμιγγος τῆς περικαλλοῦς, ἥν εἶχεν Ἀπόλλων, οὐδέ τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἔψαλλον διαμειβόμεναι διά φωνῆς καλῆς. Ἀφοῦ δέ κατέδυσε τό λαμπρόν φῶς τοῦ ἡλίου, οἱ μέν θεοί ἀπῆλθον ἕκαστος οἴκαδε ἵνα κοιμηθῶσιν, ὅπου εἰς ἕκαστον ὁ ἔνδοξος ἀμφίγυιος Ἥφαιστος ἐποίησε δῶμα διά τῶν ἐμπειροτεχνικῶν αὐτοῦ φρενῶν. Ζεύς δ' Ὀλύμπιος ὁ ἀστραπηβόλος ἐπορεύθη πρός τήν ἑαυτοῦ κλίνην, ὅπου πρότερον ἐκοιμᾶτο, ὅτε ἤθελε καταλάβῃ αὐτόν γλυκύς ὕπνος· ἐνταῦθα ἀναβάς ἐκάθευδε· παρ' αὐτῷ δέ κατεκλίνθη, ἡ χρυσόθρονος Ἥρα.